

LUBOŠ POLÍVKA

LOSER

LOSER

Luboš Polívka

Tento příběh se zdá být fikcí, avšak ten, kdo by se v něm našel, měl by ihned přestat číst.

VYHAZOV

Kepka se na mě nervózně usmívá.

„Klidně všeho nechte, Luboši, a pojdte si se mnou dát kávu.“

Chvilku se divím, ale než přijdeme na „místo činu“, dochází mi to. Jsme v tom podniku, kde si obvykle o pauzách dávám jídlo a pivo. Sedáme si, přichází číšnice.

Kepka si objednává: „Presso.“

Já říkám: „Kávu, černou.“

Kepkův úsměv pomalu pohasíná.

„Asi víte, Luboši, co teď bude následovat.“

„Možná.“

„Pro mě to není příjemný, ale dostal jsem úkol snížit stavy o tři lidi. A když se podívám na tabulky prodejnosti a služeb prodavačů, tak...“

Nic neříkám. Vzpomínám, jak jsme za skladem odpalovali dělobuchy v lednicích a mikrovlnkách určených k eko likvidaci.

„...jste dlouhodobě hodně dole...“

Nic neříkám. Pokukuji po číšnicích a vzpomínám, jak jsem zvracel snad do všech košů na prodejně.

„...a s těmi službami, no, to byla u vás vždycky trochu tragoška.“

Pořád se nevyjadřuji, jen vzpomínám, jak jsem se tu nikdy nezapomněl koukat na *Simpsonovy*. Poprvé ke Kepkovi zvedám hlavu:

„Co odstupný?“

„Rozhodl jsem se vám – a to jsem ještě shovívavý – k příští výplatě přidat ještě jednu navíc.“

„Ale zákon jsou tři platy.“

„Poslyšte, Luboši, už máte jedno napomenutí a my teď musíme šetřit.“

„A vy si chcete další dva papíry vycucat z prstu?“

Kepka se dívá na své presso.

„Udělám všechno pro to, abyste je dostal. Vy víte, že se vždycky něco najde.“

„Hodně štěstí.“

„Takže vy na to nepřistoupíte?“

„Ne. Kdy končím?“

„Na konci týdne, v neděli.“

„Fajn.“

„Budu tu i o víkendu. Ty vaše pozdní příchody... Stačí dva, a nedostanete nic.“

„Rozumím. Jaký je to pocit?“

„Vyhazovat lidi? Špatný, já přece –“

„Ne, jaký je to být Kepka, teda Martin Kepka?“

Vedoucí prodejny a ještě do neděle můj ostrážitý šéf upíjí svůj nápoj, přičemž se hluboce zamýšlí: „Víte, Luboši, neříkám, že jste špatný člověk, jen se mi často zdá – když s vámi mluvím –, že mi v duchu nadáváte. Díváte se na mě přimhouřenýma očima a mírným úsměvem jako byste si ze mě dělal prdel.“

„To nic,“ říkám s přimhouřenýma očima a o něco širším úsměvem.

„Já nevím, jestli máte delší vedení nebo to máte všechno tak u prdele...“

„Rozhodně mám dlouhý vedení,“ pravím, dopjím svou černou kávu a kynu číšnici, ať se u mě zastaví.

„Pozval jsem vás, Luboši, nemusíte to platit, dám to do firemních nákladů.“

„A to já si za sebe zase rád zaplatím.“

Odcházím z kavárny, procházím kolem bezpočtu krámů a dalších kaváren a jídelen v tomhle nákupním středisku na Borských polích a vracím se zpět na prodejnu elektra. Všichni po mně jen kradmo pokukují, jako by se báli za mnou jít. Jako první se odvažuje kamarád Petr. Pajdá ke mně, holí vyrovnáváje svou chůzi. Vyhýbá se očnímu kontaktu a ptá se:

„Tak co, potopil tě?“

„Dalo by se to tak říct.“

„To je pičus!“

„Je to Kepka, no.“

„A co budeš dělat?“

„Doteď jsem byl prodavač, tak bych to mohl zkusit z druhý strany.“

„Chceš bejt zákazník?“

„Ne, zloděj.“

„Aha... Ne, vážně, co bys chtěl dělat?“

„Chtěl bych napsat román.“

„O čem?“

„O sobě.“

SPISOVATEL

Do konce týdne jsem nejzodpovědnější, nejdochvilnější a nejsvědomitější zaměstnanec onoho elektra. Tudíž mi k příští výplatě připlouvají všechny tři odstupné platy, které mi zákonem náleží. No a jak vypadá můj život umělce na volné noze (na pracáku)?

Vstávám k obědu a k obědu jsou vyjma jídla i dvě tabletky analgetického APO-GABu 300 a dva díly *Kriminálky Las Vegas*. Potom následuje procházka do obchodu, kde zakupuji pár lahví vína. Mám štěstí: právě nabízí v akci 3 + 1. Tři lahve Cabernetu plus jedno Chardonnay za 150 Kč! Bílé dávám chladit a otevírám první ze tří červených vín.

Čeká mě spousta práce: Musím shlédnout celou sérii *Simpsonových*. Při dobré náladě mě celý den udržuje pití vína a při síle přikusování dobrých sýrů a loveckého salámu, pozornost zaručují cigarety – jsou to celkem orgie chuťových pohárků.

Končí dvacátý čtvrtý díl dvacetiminutového seriálu a je půl sedmé večer. Čas psát.

Přesouvám se k počítači, kde po dvou větách dorážím druhou lahev vína a načínám třetí, která definitivně doráží mě, a tak v noci už jen pokuřuji cigarety a poslouchám hudbu. Usínám neznámo kdy a vstávám zase k obědu.

Takhle to u mě probíhá asi pět měsíců. Mimochodem, ve světě právě probíhá ekonomická krize a v módě je fialová.

SKLADNÍK

Hedonistický způsob života způsobil odliv veškerých peněz, které jsem měl. Chtě nechtě (jasně že spíš nechtě) jsem si našel práci jako skladník v jednom velkoskladu potravin. Brigádně. Asi tak po dvou týdnech zde propouštějí všechny brigádníky a několik kmenových zaměstnanců. Takže jsem zase bez práce. Ale jedno pozitivum to tady mělo: Potkal jsem tu Moniku.

VÝCHOD SLUNCE PO POSLEDNÍ NOČNÍ

Je to už třetí místo, kde mě nevzali. Vlastně se není ani čemu divit, když nemáš žádné pořádné vzdělání nebo specializovanější kvalifikaci. Je mi dvaadvacet a moje praxe je... no, vlastně spíš není. Nic moc. Nezbyvá mi nic jiného než se poptat v některé z těch pracovních agentur.

Jdu po Americké – směrem dolů, k řece – a ze dveří jedné takové agentury vychází skvostná zrzka. Taková ta hodně povedená: vysoká, vlnité vlasy, jemný obličej, pár drobných pih na nose... Mám jasno – jdu do téhle agentury.

Vcházím, zdravím a slečna na skromné recepci se mě ptá, co si přeji.

„Slyšel jsem, že nabízíte nějaká pracovní místa.“

„Co jste předtím dělal?“

„Prodavače elektroniky.“

„Ale my nic takového v nabídce nemáme.“

„Já bych nic takovýho teď asi ani dělat nechtěl.“

„Máme tu pár firem, které budou přibírat nové pracovníky, ale jsou to náborové nástupy, dělnická práce. U pásu a tak.“

„Mohl bych to zkusit.“

„Dobře. Tak mi vyplňte tyhle papíry, támhle u stolečku.“

Beru si ty papíry a sedám si k tomu stolečku, vedle mladého pána. Zdravím ho, ale on neodpovídá. Když mám dotazníky vyplněné,

vracím se k té dívce na recepci a ptám se: „Kdy že je ten náborový nástup?“

„Asi za týden a půl, ale do tří dnů se vám ozveme kvůli nějakým testům.“

„Testům?“

„Znalostí a dovedností.“

„Ach tak.“

„Napsal jste tam na sebe kontakt?“

„Ano. Telefon. Tady.“

„Tak to by bylo asi vše. Děkujeme vám.“

„Já taky děkuju. Na shledanou.“

Jdu domů, kde Monika zrovna dokončuje oběd.

„Tak co?“ ptá se.

„Nikde nic. Tak jsem zašel do jedny z těch agentur. Prej mají jen dělnický práce.“

„A kdy se ti ozvou?“

„Do tří dnů, kvůli nějakým testům. Nástup by pak byl za týden nebo týden a půl, už nevím.“

„Alespoň si vyzkoušíš, co zažívám já.“

Monika též pracuje ve fabrice. Byla jednou z těch, které v tom skladu propustili.

„Hmm.“

„Každej by se měl podívat na dno.“

„Dík, že mě tak uklidňuješ.“

Jdu do kuchyně, otevírám lednici a beru si pivo.

„Mám ti nabrat?“ táže se mě má kuchařka a milenka zároveň.

„Jo, dík.“

Sedám si ke stolu, zapaluji si cigaretu.

„Nekuř! Teď budeš jíst!“

„Jen jednu. Přijde tvoje matka?“

„Zítř. Proč?“

„Jen tak.“

Ptám se kvůli sexu. Protože návštěva tchyně znamená její velice pozdní odchod, to má za následek mou psychickou a Moničinu celkovou únavu a to celé se rovná nula celá nula procent sexuálních aktivit. A to se mi dnes – po týdnu celibátu – vážně nehodí.

O dva dny později mi zvoní telefon. Je to ta slečna z agentury a ptá se, jestli mám ještě zájem o tu práci.

„No, Martin Scorsese se zatím neozval, tak asi ano.“

„Prosím?“

„Ano, mám zájem.“

„Dobře. Mohl byste se, pane Polívko, dostavit na pár testíků?“

„Mohl.“

Následující den se opět dostavuji do oné agentury a docela jiná, velmi vysoká sympatická žena mě odvádí do místnosti, kde už sedí a čeká pět lidí u hranatého stolu. Na vyzvání se taky posadím a rozhlížím se. Jsou tu dva muži a tři ženy (nic, co by stálo za zmínku). Vysoká sympatická žena nás všechny zdraví a představuje se.

„Jmenuju se Michaela Trávníčková a budu vaše koordinátorka.“

To poslední slovo se mi líbí.

Seznamuje nás se jménem firmy, kde bychom měli pracovat, a produktem, který se tam vyrábí.

„Jak asi víte, vyrábí se tam televize: el-cé-dé a plazmové.“

Já to nevěděl.

„Teď vám rozdám testy, vy je vypracujete. Budete na to mít dvacet minut, pak si uděláte test zručnosti, který bude taky na čas. Když ho uděláte, požádám vás, abyste šli na půl hodinky někam ven, zapálit si nebo cokoliv, já zatím opravím vaše testy, a až se vrátíte, řeknu vám, jak jste dopadli. Nějaké otázky?“

„Kolik budeme mít času na ten test?“ ptá se starší žena s náznakem solidního kníru pod nosem.

„Deset minut.“

„A ten test...?“ (Každý vyjma mě se ptá na to, co už slyšel.)

Koordinátorka Trávníčková opakuje svou předchozí řeč, pak nám rozdává testy.

„Vy jste všemu rozuměl?“ ptá se mě přísně.

„Zatím ano. Děkuji.“

„Dobře. Nechte testy tak, jak jsou, otočíte je, až vám řeknu.“

Beru si propisku a čekám. Stopky jsou spuštěny. Otáčím papír a jsem překvapen. Jsou tu matematické příklady jako sto děleno deseti, třicet dva plus padesát jedna a podobně. Hledám v tom nějakou fintu – ujišťuji se, zdali nejsou někde připsány závorky, odmocniny, rovnice o jedné či dvou neznámých, sinus, cosinus..., otáčím papír, foukám do něj z boku, zkouším, jestli to není dvojlist, ale ne, je tu jen tohle. Pod matematickou částí je jehlan, krychle a koule a nad tím nápis: **NEHODÍCI SE ŠKRTNĚTE**. Takhle nějak ten test vypadá.

Čekáme na „pomalejší“, až dopíšíou. Následuje test zručnosti.

Koordinátorka pokládá na stůl velký čtverec se spoustou kulatých otvorů. Čtverec je z poloviny zaplněn asi padesátkou dřevěných válcovitých špalíčků.

„Vaším úkolem,“ vysvětluje koordinátorka Trávníčková, „je za minutu otočit a přemístit minimálně třicet osm špalíčků. A to tímto způsobem...“

Do každé ruky uchopíš jeden špalíček tak, že máš palce dolů, vyjmeš špalíčky z otvorů, ve vzduchu je otočíš tak, že máš palce nahoru, a nakonec je zasadíš do otvorů na druhé straně čtverce.

Koordinátorka stopuje můj čas.

„Kolik jich máte?“

Počítám to.

„Třicet devět.“

„Tak to máte.“

„Hmm.“

Všichni se u čtverce střídají. Jedna žena a jeden muž to neudělali.

„Všichni budete mít dva pokusy.“

Po druhých pokusech se daří všem otočit více než třicet osm špalíčků. Já jich udělal čtyřicet jedna.

„Nechcete to někdo zkusit ještě jednou? Ze srandy.“

Jeden muž se hlásí. Otáčí v limitu čtyřicet pět špalíčků, čímž zabíjí mou soutěživost.

Koordinátorka na mne pohlíží.

„Nechcete to zkusit překonat?“

„Ne, díky.“

„Tak vás teď tedy požádám, abyste se šli někam ven na půl hodinky zabavit a pak si přišli pro výsledky svých testů.“

Jdu ven s ostatními a zabavuji se procházením, kouřením a poslechem alba *Revolver* od kapely The Haunted.

Po půlhodině se vracím do agentury. Jsem tu první.

„Pane Polívko,“ oslovuje mě koordinátorka Trávníčková, „pojd’te ke mně.“

„Domů?“

„Prosím?“

„Nic, nic.“

„Testy jste udělal. Takže se vám ozveme ohledně toho nástupu a tak. Bude to dvanáctého.“

„Dobře, děkuju.“

„Není zač. Na shledanou.“

„Mějte se. Nashle.“

Po návštěvě Moničiny matky se v posteli zmáhám pouze na četbu. Monika leží vedle mě, dělá bubliny žvýkačkou a hrozně mě tím ruší. Fuk-prásk! Pak zase sune žvýkačku jazykem do pusy, hlasitě žvýká a chichotá se.

Odkládám knihu a zakusuji se jí do ramene.

„Au!“

„Necháš toho?!“

„Ne.“

Chci ji plácnout přes zadek, ale nepustí mě. A tak ji znovu koušu do ramene.

„Au! Nech toho!“

„Vadí?“

„Jo.“

„Tak dej fant.“

„Co?“

„Dej fant.“

Usmívá se. Čekám a rozevírám dlaň. Monika otevírá pusku, vyjímá z ní žvýkačku a pokládá mi ji na dlaň.

„Co to má bejt?“

„Fant, jak jsi chtěl.“

Popravdě řečeno jsem tajně doufal, že si sundá kalhotky.

„A co mi jako dáš příště? Šušně z nosu?“

Hihňá se, tohle má ráda. Násilně si ji otáčím a plácám ji přes zadek, pak se v klidu uvelebuji, žvýkám její žvýkačku a čtu.

Ocitám se v té fabrice. Předali nám firemní oblečení, skřínky a odvedli nás do konferenční místnosti, kde probíhá školení. Jsem trochu nervózní, ale celou dobu na nás dohlíží dvě koordinátorky a obě jsou celkem pěkné. To mě uklidňuje. Dnešní přijímání nových zaměstnanců vyšlo na noční směnu a po školení bezpečnosti a jiných hloupostech nás odvedou do dovednostního centra, kde budou až do pěti třiceti ráno prověřovány naše schopnosti bojových umění. Ne, pardon, budou tam prověřovány schopnosti našeho dělnického umění.

Dívám se na svůj mobil: Je něco po osmé. Mám vsazenou sportku a přikázal jsem Monice, ať sleduje losování, a když se ze mě stane milionář, ať mi hned zavolá, a já odtud mizím. Na displeji žádné nepřijaté hovory. Takže zase nic.

Školí nás mladý muž a žena a soudě podle jejich chování, mladík musí vlastnit více než polovinu akcií této společnosti a slečna je pod neforemným oblečením a maskou, kterou má na obličeji, velice krásná. Jinak si jejich neosobní povýšené chování nedokážu vysvětlit. Slečna poučuje:

„Směna je dlouhá deset a půl hodiny a operátoři během ní – krom přestávek – nesmí mluvit...“

„To si dělá prdel,“ říká mladík sedící vedle mě.

Otáčím se na něj.

„Mně se tady ze všeho nejvíc líbí ty slova: koordinátor, operátor...“

„Zapněte mi respirátor,“ kontruje mladík.

Oba se hlasitě smějeme.

„Ticho!“ křičí nadpoloviční vlastník této firmy. „Jestli si chcete dělat srandičky, tak někde jinde. Nikdo vás tu nedrží, můžete klidně odejít!“

Ukončujeme své záchvaty smíchu a po zbytek školení se smějeme už jen polohlasně.

V dovednostním centru v podstatě jen šroubujeme – všemožné druhy malých šroubků do malých kovových obdélníků s otvory. Zašroubovat, vyšroubovat a pak znovu, znovu a pak to celé zase opakovat až do půl šesté ráno. Pracujeme ve dvojicích – já se dal dohromady s tím mladíkem, který se se mnou smál v konferenční místnosti, takže je alespoň docela sranda. Jmenuje se Láďa.

Když se tramvají blížím k domovu, je skoro půl sedmé. Ve stánku si kupuji cigarety, rockový časopis a mizím v nejbližším nonstopu.

Uvnitř uklízí blondýna ve středním věku. Až na ni a dva muže tu nikdo další není. Jeden muž hraje vzadu na automatech a druhý spí v boxu. Oslovuji blondýnu:

„Mohl bych vás požádat o jedno pivo?“

„Jistě.“

Probouzí muže spícího v boxu.

„Dane, tady pán by si dal pivo.“

Muž zvedá hlavu, sedá si, vydá *hmm*, pak si zase lehá a usíná.

„Dane! Dane! Vstávej! Musíš točit pivo.“

Dan vstává, mne si obličež a jde za bar. Sedám si ve vedlejším boxu, zapaluji si cigaretu a čtu si v časopise. Dan mi pokládá pivo na tácek.

„Děkuju.“

„Prosim.“

Po pěti pivech si kupuji ještě jedno lahvové s sebou a jdu domů.

Monika už je vzhůru. Dnes má odpolední.

„Kdes byl?“

Ukazuji jí pivo.

„Jak jinak. Jak to šlo?“

„Peklo.“

„Chceš něco k snídani?“

„Ano, prosím.“

První oficiální směna. Je něco po půl šesté večer. Stojím v obrovské hale s šedou betonovou podlahou a kolem mě je asi sedmdesát dalších bezradných lidí. Opravdu velký nábor. Všichni máme na sobě stejné firemní oblečení. Stejnofirmokroje. Držím se své skupiny a své vysoké koordinátorky Trávníčkové. Pod jejími křídly

jsme z minulé směny zbyli jen já, Láďa, starší žena s knírkem a dívka s chlapeckým účesem. Zbytek to vzdal, nebo se hodil marod.

Přichází k nám blondýna s černými deskami, ukazuje na mne a říká:

„Tady od toho...“ udělá pět kroků a ukazuje na drobnou dívku, „až po tuhle – ke zdi!“

Asi dvacet lidí se sune ke zdi a já s nimi.

„Ke zdi...“ opakuje Láďa.

„Teď nám zavážou oči,“ šeptám, ale není nám moc do smíchu.

Skupiny lidí se na povely přemísťují, rozdělují, selektují. Nakonec si blondýna s černými deskami odvádí mou skupinu k jedné z výrobních linek. Každý je postaven na jednu pozici, je mu vysvětlena náplň jeho práce, a když je tak učiněno s každým, je započata výroba.

Koordinátorka Trávníčková se na nás usmívá, loučí se, říká něco o tom, že teď už to budeme muset zvládnout sami, a zbaběle odchází.

Mně byly svěřeny pracovní úkoly velmi primitivní – nestěžuji si, tedy až do chvíle, kdy jsem napomenut, abych zrychlil. Láďa pracuje hned vedle mě a je osloven blondýnou s černými deskami, o níž jsme se dozvěděli, že je zde mistrová, vedoucí celé linky.

„Nějak se tu flákáte,“ říká Láďovi. „Rozuměl jste všemu, co a jak máte dělat?“

„Myslím, že jo.“

„Dobře. Máte poslední možnost se na něco zeptat.“

„V kolik je pauza?“

„Za hodinu.“

„Takže od začátku směny je pauza až za dvě a půl hodiny?“ diví se Láďa.

„Ano.“

„Kolik minut?“

„Deset.“

„Tak málo?“

„A kolik byste chtěl? Hodinu?“

„Alespoň.“

„Ach jo. Ještě na něco se chcete zeptat?“

„Můžu si vzít dovolenou?“

„Však oni vás ty srandičky přejdou,“ odpovídá mistrná blondýna a odchází.

„Jede po tobě jako blázen,“ říká Láďovi.

„Ticho!“ křičí na nás blondýna z dálky.

„Teď už jede i po tobě,“ šeptá Láďa.

Za necelou hodinu je zastavena výroba. Blondýna si nás všechny volá k sobě. Rozestupujeme se kolem a posloucháme:

„Váš výkon nestojí za nic! Většina z vás tu nemá co dělat!“

Je to zvláštní, ale něco podobného řekli i mému kamarádovi při talentových zkouškách na DAMU.

„Chtěla bych vám objasnit několik pravidel: Kdo přijde pozdě na směnu, má trestný bod. Kdo přijde pozdě z přestávky, má trestný bod. Kdo se bude bavit, má trestný bod. Za tři trestné body je ukončení pracovního poměru. Kdo nebude zvládat svou pozici, má vyházov automaticky. Nějaké otázky? Všichni rozuměli? Tak a teď vás pustím dřív na přestávku, tak si toho važte.“

S Láďou zamíříme na toalety.

„Slyšel jsi?“ spustím na něj. „Nemáme tu co dělat. Nemáme dostatek talentu, abysme tu pracovali.“

„Musíme se do toho víc položit.“

„Chce to víc emocí.“

„Hlavně ty.“

„Já? Vedle tebe je Vydrýsek Al Pacino.“

Zacházíme do kabinek.

Vracím se zpět a po cestě zaznívá zvukový signál. Jdu pozdě.

„Vy,“ oslovuje mě blondýna.

„Ano?“ říkám s nadějí v hlase.

„Jeden trestný bod.“

„Aha.“

Jdu na své pracoviště, ale Láďa nikde. Zastupuje ho starší muž, kterému se silně klepou ruce. Láďa přichází až po dvaceti minutách.

„Kde jste byl?“ udeří na něj mistrová.

„Na záchodě.“

„Tak dlouho?“

„Usnul jsem.“

„Jeden a půl... dva trestné body. Přičítám vám k tomu i to kecání.“

Láďa se znovu zapojuje do práce a smutně pronáší:

„Už mě asi nemiluje.“

Ve čtyři padesát pět, tedy třicet pět minut před koncem směny, je plán výroby hotový. Linka je zastavena, pracovníci si uklízí své pozice. Mistrová říká: „Můžete si jít zapálit nebo dát kafe nebo co chcete, ale deset minut před koncem směny buďte zpátky!“

Chystáme se jít na kužárnu, ale mistrová nás zastavuje.

„Vy dva – nikam! Táhle jsou košťata, zametete kolem celé linky, vynesete odpadky do kontejnerů a pak půjdete tady s tím pánem a zametete na jeho lince.“

Po uklizení naší linky odcházíme s mistrem vedlejší linky a každý na opačném konci zametáme. Tady se ještě pracuje – dělníci si na mě ukazují, pochechtávají se a pokřikují:

„Sluší ti to s tím koštětem.“

„Jako by ses s tím narodil.“

„Z tebe něco bude.“

„Majster.“

Velice zkroušený jedu tramvají domů. Normálně bych asi šel rovnou do hospody, ale teď je tomu jinak, protože to potřebuji. Jdu do obchodu, kupuji si lahev vodky za poslední peníze a pak – rovnou domů.

Dávám lahev do mrazáku a mířím do ložnice. Sundávám si kalhoty a lezu pod deku. Monika spí. Trochu se k ní tisknu zezadu, pak jí hladím stehna. Konečně se probouzí...

Jsem nahoře a snažím se. Líbám ji a poctivě pracuji pánví, jenže po chvíli to na mě jde. Sraní, ne orgasmus. Odlepím své rty od jejích a zatínám svěrač, ale nepřestávám přirážet. Tak třikrát čtyřikrát se daří, ale najednou mi to tam zabublá – ne v bříše, ale v řiti. Zastavuji se, půlky sevřené... Nepustil jsem to.

„Co je?“

„Potřebuju výměnu.“

„Tak honem.“

Svěrač zatnutý, lehám si na záda a Monika na mě leze. Nasměřuje si mě, kam potřebuje a divoce mne sjíždí. Dělá to dost nešetrně.

„Nelež jen tak. Pomož mi!“

Nemůžu. Příliš se soustředím na to, abych se jí nevydělal do postele – uvaďám. Monika ještě chvílku hopsá, po chvíli se zastavuje.

„Co je?“

„Není mi dobře.“

„Hmm.“

Zklamaně ze mě slézá a sahá po mých cigaretách. Připaluje si a já odcházím na záchod, kde se mi konečně ulevuje. Vracím se. Monika se už obléká.

„Co je?“

„Už spát nebudu. Chceš něco k snídani?“

„Já si když tak potom něco vezmu.“

„Tak jo. Jdu se osprchovat.“

Monika míří do koupelny, já si беру z kuchyně velký popelník a vodku z mrazáku a lezu si do postele. Chvilku jen tak chlastám. Monika se vrací z koupelny, osprchovaná. Jdu si dát taky sprchu. Cestou mě hrozně pobolívají koule. Pouštím vodu... Sprcha je přepnutá na ten úzký, silný proud.

Třetí směna je o dost divočejší než ty předchozí: Přehazují nás z pozice na pozici. Do půlhodinové přestávky jsem vystřídal tři a docela to šlo. Teď ovšem dostávám do ruky šroubovák. Linka je v této části puštěná velmi rychle, tedy dost rychle na mě. Šrouby mi padají všude, nestíhám, potím se a nemám čas si ani sundat blůzu.

Kontrolor kvality mi říká: „Vynechals dva šrouby.“

A po chvíli: „Vynechals jeden šroub.“

A pak: „Vynechals tři šrouby.“

Mistrová se mě za chodu ptá: „Vás v dovednostním centru neučili šroubovat?“

„Učili.“

„Asi moc ne,“ usmívá se. „Nějak vás přešel humor, co?“

Před poslední pauzou jsem přemístěn zpět na své místo – tam, kde jsem byl celou minulou noc.

„Tak co?“ ptá se mě Lád'a.

„Očistec.“

„Já by som nechcela šrúbovať ani za nič,“ říká drobná Slovenka vedle mě.

Sundávám si blůzu a pod ní jsem úplně zpocený.

Na konci směny si mistrová volá mě a další dva muže k sobě. Jeden z těch mužů je zřejmě lehce retardovaný (nebo jak se tomu říká: mentálně odlišný).

„Takže,“ začíná mistrová a pokládá nakousnutý chlebiček na svůj stůl, „vás tři jsem ukončila – příští směnu už nechodte. Váš výkon byl hroznej. Vážně katastrofa. Máte odpracovaný tři dny, který byste měli mít zaplacený, ale to si vyřídíte v agentuře.“

„Můžu něco říct?!“ rozohňuje se ten neretardovaný muž.

„Ne,“ odsekává mu mistrová a pokračuje v požívání načatého chlebičku.

Muž ji neposlouchá a počíná s ní diskuzi. Ten retardovaný jen tak stojí s otevřenou pusou. Já též neříkám nic. Co bych taky mohl říct? Jo, chtěl bych té blond'até *kundě* dát pěstí, ale seru na ni. Jdu se zařadit

za Láďu, který čeká s ostatními na úplný konec směny, aby si mohl odpíchnout.

„Co ti chtěla?“

„Nic. Vyhodila mě.“

„Fakt?“

„Jo.“

„Ty vole!“

„Dnes sa asi opiješ.“

„Asi sa najebem,“ říkám drobné Slovence.

Ale nejdu se opít. Ani nemám za co. Jedu tramvají a můj vztek a frustrace kulminují. Najednou mě sere celé tohle město. Přál bych si, aby ho olizovaly plameny, aby lehlo popelem a velká voda ho spláchla někam do hajzlu! Vážně bych potřeboval něco zničit... Jenže než dojedu domů, můj vztek se mění ve smutek. Jsem k ničemu, tak je to. Neudržím si ani blbou práci, kterou by mohla dělat opice. Vyhodili mě s „retardem“.

Opatrně vcházím do ložnice. Monika nespí, leží v posteli a pije kávu. Sundávám si kalhoty, lezu si k ní. Pokládá kávu na stůl a ptá se:

„Stalo se něco?“

„Vyhodili mě.“

„Co?“

„Vyhodili mě.“

„Proč?“

„Neměl jsem na to.“

„Co teď budeme dělat?“

„Nevím.“

Objímám ji. Monika chvíli vzdychá, pak mě konejší: „To bude dobrý.“

Choulím se k ní. Pokládám hlavu na její hrud' a poslouchám tlukot jejího srdce. Hladím ji po ruce, líbám na krk a mačkám její zadek. Objímám ji tak, jako by se to už nemělo opakovat.

U MAMINKY

Za necelý týden se se mnou o deset let starší Monika rozchází. Stěhuji se do bytu k mámě, která též před nedávnem ukončila vztahovou spolupráci, s alkoholickým Pavlem. Pavel není opilec jako já, je to „čistý alkáč“, který máti prý zanechal rozlučkový dopis.

„A co teď jako?“ ptám se matky.

„Nevim, včera mi napsal poslední esemesku ‚S ďáblem navždy‘ a od té doby nereaguje.“

„Hustý!“

„Nedělej si srandu! Jak se jmenuje ta fabrika, kam zejtra nastupuješ?“

Odpovídám.

„Tam jsem taky dělala.“

„A jde to?“

„Pakárna. Ale ty to zvládneš. Musíš.“

„Musím?“

„Jinak už příští měsíc nebudeme mít na nájem. A pak... fakt nevim, co budeme dělat.“

Jasně, takže musím: Vstávat ve čtyři ráno, dvakrát přestoupit v MHD – dojet z Bolevce na Borská pole –, nechat se proškolit v bezpečnosti, nechat se přerozdělit a přeřadit, až nakonec nakrácím (jak jinak) k výrobní lince. V téhle fabrice se vyrábí klimatizace. Ukazují mi tu dvě pozice: lepení etiket, což mi v pracovních rukavicích nejde, a šroubování, to mi (pořád ještě) taky nejde. Na

druhý den mě vysoká zrzavá, evidentně znechucená/rozespalá a nijak pohledná mistrová vede na začátek linky. Třetí pozice. Chlapec, který mě má zaučovat, na mne po odchodu zrzky pohlíží a praví: „Ty,“ ukazuje na mě, „tady,“ ukazuje na místo, kde pracuje, „nemáš šanci.“

„Díky za důvěru.“

Celkem vřele se usmívá, a tak mu jeho úsměv opětuji.

„Tohle je nejtěžší pozice,“ ubezpečuje mne.

„A kurva!“

Ukazuje mi celý proces: Jedná se o usazování jakýchsi vzduchových baněk a o montáž trubek. Je to složité a náročné. Zkousím to a pokaždé se při montáži praštím o baňku do jednoho, stejného místa na ruce.

„Jak to, že ty se neboucháš?“ ptám se týpka.

„Mám delší ruce.“

„Aha. S tím asi už nic moc nenadělám.“

Zkousím to dál. Po půl hodině mi klepe na rameno zdejší mistr nad mistry a volá si mě bokem. Záchrana! Otírám si pot z čela a jdu k němu. Praví: „Koukám, že vám tahle pozice taky moc nejde.“

„Jo, mám na ni moc krátký ruce. Pokaždý se bouchnu tady –“

„Poslyšte, jestli neovládnete tuhle pozici, budu vás muset ukončit.“

„Cože?“

„Je to třetí pozice, kterou nezvládáte, víc šancí vám nedám.“

„Aha. Dobře. Já teda... Dobře.“

Vracím se zpět a opravdu se snažím, protože... musím.

Při každém kusu se uhodím zase do toho samého místa. Popadesáté už je to docela nepříjemné. Posté už to bolí jako čert. Při čtyřistapadesátém šestém kusu je moje ruka nateklá jako medvědí tlapa a já držím jen silou vůle. Po pětistém kusu je konec.

Odpoledne se vracím domů a máti se ptá:

„Tak co?“

Ukazuji jí nateklou ruku.

„Zvládl jsem to.“

„Ježiši! Cos to dělal?!“

„Nemám dost dlouhou ruku. Proč jsi mě neměla s Mrázkem, tím dlouhánem z Kostelce, jak bydlel u rybníka?“

„Ukaž mi to!“

„Byl i docela prachatej.“

Máti mi přináší koňskou mast a pár analgetických APO-GABů 300.

„Co ten Pavel?“

„Před chvílí jsem se vrátila z nemocnice. Ech, no, pokusil se o sebevraždu. Vypil flašku vína a sežral plato ibalginů.“

„Ibalginů?“

Třetí den do sebe lupu dvě tabletky hned na začátku směny. Pracuji už sám a co chvíli se na mě někdo z „podmistrů“, mistrů a nadmistrů chodí dívat, jestli mi to jde. Přichází mě zkontrolovat i ten, co se mnou mluvil včera. Stojí za mnou asi hodinu, pak odchází ke stolečku mistrů a já vidím, jak všem přistojícím cosi sděluje. Všichni si vzájemně příkyvuji.